

N:o 1. 1921.

Ägare: *DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING.*
 Ansvarig utgivare: *J. C. N. af KLERCKER.*
 Redaktör: *ERIC AHLSTRÖM, Skärsåtra.*
 Riks- och Allm. Telefon: Skärsåtra 41 (samtrafik).

13:e årgången.

1921.

Vi ha ett nytt ärofullt år bakom oss. 1920 gav oss i rikt mått framgång och räckte även till att inom områden, där förut på lång tid ingen uppräckning förmärkts, ingjuta liv och — förhoppningar.

Detta år skola dessa förhoppningar göras till verklighet. Med gemensamma ansträngningar och vår egen berömda energi.

*

Främst ligger mig om hjärtat Traneberg. Mer än under förra året måste idrottsplatsen i år bli vårt hem. Talrikare än förr måste vi samlas därute. Alla, gamla och unga, skola träffas där ute och hjälpa till att, utanför bedrivandet av allehanda idrotter, göra hela den vackra platsen — ändå vackrare, men framför allt mera användbar för sitt ändamål.

Friskt och härligt blir det förresten med det arbetet. Och en särskild förnöjelse borde det dessutom bli att få löpa på en egenhändig anlagd bana.

*

Så skola vi ytterligare gå framåt i upfostrandet av allmänna idrottsmän. Star-

ten var ju lysande för ungdomsavdelningen förra året. Och den skall bli stor och medlemsrik i år och växa till i skicklighet. För den måste vi också bereda plats på Traneberg, som har outnyttjade platser för hopp- och kastbanor.

Ungdomsavdelningens fortbestånd är föreningens vitalaste fråga. Jag påkallar de äldres uppmärksamhet på det.

*

1921 skall bli ett sparsamhetens år. Vi skola inte vara snåla, men vi skola vara ekonomiska. Vi måste börja tänka på att sätta av litet pengar. Utvecklingen kräver ganska snart att vi flytta in i eget bo. Vem vet? Det är ju ännu bara en fager förhoppning, och ännu, då vi inte ha några pengar på kistbotten, långt ifrån möjlig att lösa.

Alltså hjälpas vi åt att spara — mest genom att ta i med ett annars kostsamt grovarbete, när det behövs.

Samt genom ett samvetsgrannt inbetalande av årsavgifterna. I detta fall blev verkligen 1920 ett rekordår. Medlemmarna skola ha ett erkännande där-

vidlag. Men 1921 skall bli än bättre. Vi avlastade oss ju förra året inte mindre än 400 icke betalande. Med förhoppning att de kvarvarande 1,572 medlemmarna icke ytterligare skulle behöva reduceras till sitt antal.

*

1921 skall slutligen föra oss tillsammans mera. Även här blir det Traneberg, som skall samla oss tillhoppa i gott samförstånd för det gemensamma målet: Djurgårdens moraliska kraft och enighet. Vi skola alltjämt vara en enda stor familj, vars medlemmar hålla ihop och hålla av varandra, äro ärliga och rättframma, trofasta och uppriktiga, glada och hurtiga. De där egenskaperna ha alltid kännetecknat djurgårdaren, sagt till de många nya, hjärtligt välkomna medlemmarna, som vi på sista tiden fått.

*

Ett handslag alltså på att med friskt humör, outslitlig energi, envis målmedvetenhet och bästa förstånd slå oss igenom 1921.

Eric Ahlström.

PÅ SKIDOR.

Det är nordisk vinter det här. Jag tycker det känns som om vårt klot vänt på sig och vi äro på väg söderut. Om några år blir väl vår nordiska vinter bara en regnperiod, så att vi äro mogna för bananodling, tjuvåkning och andra sydlandska idrotter.

Trots att våra skidåkare haft all anledning att ge upp i slagmålet med en otjänlig väderlek och ideligen måst konstatera sina skidors olämplighet vid grusåkning, trots att träningen mest fått äga rum utan plan och reda, på grästorvor och isgator och endast då och då, så ha dock våra åkare, med det allra största erkännande åt dem för deras ihärdighet och energi, fått fram en form, som redan givit dem en massa pris i allmänna tävlingar. Till djurgårdarnas placeringar i dessa tävlingar skall jag återkomma i ett sammanhang i februarinumret.

Här några ord om de fattiga två egna vi hunnit med.

Den första tävlingen var en kvällstävling och gick den 13 januari, den traditionella banan över Gärdet, med vändpunkt vid Borgen för de yngre och vid Manilla för de äldre.

Tävlingen blev förärvlig för skidorna, men utåktes käckt av nedanstående trupp. Det var nästan för litet snö här och där och tiderna skulle säkert ha kunnat bli betydligt bättre under normala förhållanden. Erik Nilssons, Ekdahls, Bertil Karlssons, Falks, Haags, samt bröderna Enghs prestationer måste betecknas som glädjande goda.

Resultaten blevo:

Klass I.

1. J. Engh 54,36

Klass II.

1. S. Falk 1.00,03
2. E. Haag 1.00,10
3. A. Holmberg 1.04,56
4. F. Andersson.

Klass III.

1. G. Engh 1.00,45
2. N. Österlund 1.08,17
3. K. E. Berg.
4. G. Svedelius.

Oldboys.

1. O. Höglund 1.13

13—15 år.

1. Erik Nilsson 26,48
2. M. Frostell 28,56
3. G. Karlsson 29,42
4. Iwan Nilsson.
5. Erik Frostell.

16—17 år.

1. S. Ekdahl 25,49
2. Bertil Karlsson 26,03
3. K. Lind 26,54
4. O. Öhlin.
5. T. Svanberg.
6. G. Norman.
7. E. Rehnström.
8. G. Nilsson.
9. B. Sörlander.
10. R. Sjöblom.
11. K. Karlström.

16—17 år.

1. Bertil Karlson 40,31
2. Gunnar Årfelt 40,56
3. Sten Ekdal 42,03
4. Bengt Richert 42,07
5. Harry Ekberg 43,37
6. Inge Baumbach 44,09
7. Folke Sjödal 44,15
8. Gunnar Hägglöf 45,11
9. Erik Bartel 45,42
10. K. Lind 45,45
11. Gösta Norman 46,56
12. Arnold Sjöström 48,23
13. Per Lindberg 48,58
14. B. Sörlander 50,54
15. Bror Staur 53,07
16. Gunnar Ekberg 57,06

Propagandatävlingarna ha gått. Succès. Inte minst idrottsligt. Vårt skidlöparnamn blev i någon mån räddat.

Resten av skamfilningen skall klaras, i sista hand, vid Saltsjöbadsdagen. Då skidåkare. Kort sagt.

Föreningens skolavdelning har denna dag (13 febr.) klubbävling över samma bana som damerna (10 km.). Starten för denna går omedelbart efter damernas. Anmälan till deltagande göres minst 45 min. före damernas start till Ahlström, som är ledare för tävlingen.

De kombinerade löparna samt banlöparna ha enligt försludande sammanslutit sig till dessa båda tävlingsarters höjande. Enligt försludande, ty intet officiellt i träningsprogram eller organisation har ännu förmärkts. Det är fint. Initiativet är glädjande. Idén grundat på ett levande, ideellt intresse för dessa båda svåra, men vackra tävlingsformer, är troligtvis att försöka i första hand få fram nya namn bland hopparna. Och det behövs. Man har velat göra sammanslutningen till något annat. Det är inte möjligt. Einar Olsson, A. H. Nilsson, Menotti Jakobson och alla de andra äro alldeles för sunda och praktiska idrottsmän för att gå i spetsen för något annat än en ideell, stor sak. Det vill åtminstone undertecknad tro. Har jag missat tagit mig, så skall väl här så småningom och för en gångs skull sägas ett par ord. Varefter jag för min del skall be att få packa och gå. Äntligen.

A la.

Det är i dag den 20 januari, men ännu ha vi inte fått vinter. Ute i skärgården gå fjärdarna öppna, och insjöarna äro här och var inte att lita på. Det är

Redan söndagen därpå, samma dag som budkavlen, sorglig i åminnelse, gick, fingo vi upp skolavdelningen till en liten morgondust. Denna gång var banan trevligare, lagd bortåt Fiskartorpet, löpt två gånger av de äldre och en av de yngre.

Bertil Karlsson fick denna gång revanch och löpte liksom Årfelt alldeles utmärkt, i flott stil och på fin tid. Iwan Nilsson tog också revanch, i den yngre klassen. Anslutningen var stor, och vi kunna se rätt optimistiskt på möjligheterna att hålla vårt gamla skidlöparnamn uppe.

Resultaten få i all sin korthet tala för övrigt:

13—15 år.

1. Iwan Nilsson 23,09
2. Gerh. Karlsson 23,54
3. Hans Frostell 24,54
4. Torgny Sjöstrand 25,14
5. Erik Tillberg 25,50
6. Allan Lund 27,14
7. Erik Frostell 27,48
8. Evert Nilsson 28,22

Sammanträde

hålles med innehavarna av hedersmärket och förtjänstmedaljen onsdagen den 9 februari kl. 7 e. m. å Gillet. Ett mangrant deltagande önskvärt.

Kommitterade.

BOXNING

Öppet 8—11 f. m. och 5—8 e. m.

A. WEIMARKS
INSTITUT
STORKYRKOBRIKEN 3
ALLM. TEL. 11917.

JIU-JITSU

Andra tider efter överenskom.

ingen tjäle i marken, till stort men för jord- och skogsbruk, och själv plockade jag halvutspruckna blåsippor för fjorton dagar sedan. Och i dag står barometern på STORM, solen lyser från en ljusblå aprilhimmel och luften är ljum och stilla. Folk tror nog inte att det går att åka skidor nu, men ute i Hagaparken fins några småvägar, där snön aldrig tycks vilja smälta. Därute brukar några djurgårdspojkar köra på det hårda värföret ända in i april, men i år tycks vi få gå vår lilla kilometerbana även under vintermånaderna. Det finns inga idrottsmän, som behöva ha en skidlöparens tålamod och förnöjsamhet.

Egentligen har det talats och i synnerhet skrivits litet för mycket om vårt misslyckande i budkavleåknigen. Man har klandrat lagens sammansättning och gått litet för hårt åt några av kamraterna. Det är alltid lätt att se fel och misstag efteråt. Vi gjorde nog vårt bästa i söndags, men det räckte inte till jämfört med vad de andra föreningarna presterade. Det hjälper inte, att vi ha de snabbaste löparna, de måste även ha sina huvuden klara och behärska sin nervositet, annars vinna vi aldrig någon budkavle.

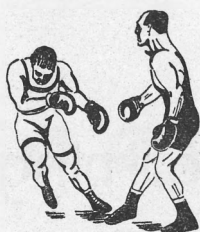
Vi få lov att jämte vårens orienteringslöpningar ordna lektioner och instruktionsmarscher i terräng och lära oss att bli goda vänner med karta och kompass. Vi böra bli många vetgiriga lärjungar.

Fjällfärden för vår ungdomsavdelning börjar att antaga fastare former, bl. a. är ledarfrågan lyckligen löst. Alla känna vi till kapten Gunnar Dyhlén, vi ha läst hans roliga böcker om skidlöpning. Det blir alltså han som skall lära våra pojkar allt möjligt roligt i påsk om skidor och skidlöpning, om utrustning och att reda sig på egen hand uppe i fjället. Vi kunde aldrig fått någon bättre, kapten Dyhlén är på samma gång tävlingsåkaren, fjällmannen och arméns specielle expert, då det gäller vintertjänstgöring.

Pojkar i ungdomsavdelningen! Vi äldre hålla er skarpt öga på er i vinter. Vem som helst av er får inte följa med upp till Handöl, det blir bara de tjugufem duktigaste. Kanske inte endast de styvaste utan de, som flitigast deltagit i våra tävlingar ha givetvis företräde. Ännu så länge ha vi lika stora utsikter att komma till fjälls, att få åka skidor hela den långa vårdagen i ända på skarföret. Ni få lära mycket som ni inte vetat förut och ni få se något som ni aldrig komma att glömma. Och då ni kommer hem, så känner inte ens er egen mor igen er, så brundbrända ha ni blivit. Sedan går arbetet som en dans.

Skidsektionen har sedan ett par år tillbaka medel avsedda att bekosta två medlemmars resa till och vistelse i fjälltrakterna. Einar Olsson och O. B. Hanson blevo utsedda redan 1919. Nu ha vi tänkt realisera planen, och i påsk starta vi en långfärd antingen i det norska fjällmassivet Trolheimen öster om Trondhem eller i Vilhelmina i södra Lappland. I båda fallen avses att sluta färden i Handöl, där vi sammanträffa med våra yngre kamrater.

A. J. W.

Boxning

Weimarks spalt.

New York 16/12 1920.

Mr E. Ahlström,
D. I. F.

Det är med glädje och stolthet som jag läser om föreningens framgång på boxningens område. Hur många år har jag ej arbetat för detta! Alltid med högsta målet för ögonen: Djurgårdens färger främst. Nu tycks stunden vara kommen, genombrottet vara gjort, och nu är det endast att med stor omsorg och försiktighet gå på, så att det yttersta målet blir vunnet.

Jag vill understryka: Varen mycket försiktiga med uttagandet av representanter till de offentliga tävlingarna. Detta för pojkarnas eget bästa, ty om det blir klart för dem, att de endast genom ihärdig och omsorgsfull träning ha utsikter att få den äran representera föreningen, så kan detta bli sporren, kraftigare än någon annan.

Om det låter sig göra, böra knappast några andra än mästarna inom föreningen tillåtas deltaga i internationella tävlingar, och vid nationella kunna möjligen de tre bästa männen i resp. klasser skickas fram, om de äro goda nog.

För att alla boxare skola få rutin, bör föreningen anordna klubbtävlingar så ofta som möjligt.

*

Jag har nu vistats här i landet så pass lång tid, att jag börjat få rätta begreppet om boxning, och, med tanke på min utbildning till lärare och ledare, har jag omsorgsfullt studerat boxningskonstens alla hemligheter. Det jag har lärt, är inte så litet, då jag har haft fördelen att dagligen se och komma i beröring med jag törs nästan säga eliterna av Amerikas boxare. Klubben, i vilken jag tränar, är den förnämsta i New York, »Stillmans» nämligen, och där tränar dagligen världsmästaren Benny Leonard m. fl. Jag har fått skåda sådan glänsande teknik och uthållighet, att det rent av är underbart, men — det är ju amerikanska boxare och det säger ju en hel del.

*

Jag åsåg kampen Carpentier—Levin-sky och någonting så elegant och fint som Carpentiers ringarbete har jag aldrig sett. Carpentier visade sin finaste intelligentia boxning, men ändock äro amerikanerna mycket giftiga och elaka mot honom och i sin vanliga storordighet tro de allmänt att Dempsey ej skall få mera besvär med honom än med en fluga — för att begagna deras egna ord.

Den 14 gick här av stapeln matchen mellan Dempsey och Brennan. En här-

dare och mera spännande kamp kunna vi aldrig få se. Brennan stod sig ju oväntat gott, men blev ju utslagen i 12:te ronden. Spänningen bland den stora folkmassan var oerhörd. »Garden» var packad och ändå var det tusentals somingo invänta resultatet utanför. Aftonen började med några mycket goda förkamper, som dock ej förmådde tilldraga sig något nämnvärt intresse, utan allt koncentrerades på den stora matchen. Brennan inträdde först i ringen och strax efter Dempsey och efter den sedvanliga konferensen i ringen började kampen. Dempsey var som en tiger, smidig och snabb utan like, men fick, som Ni nog torde ha läst, det hårdaste arbete att vinna.

Det blir verkligen något att se när Dempsey och Carpentier drabba ihop, och vilken som blir vinnare, törs jag ej gissa, men nog torde det bli en mycket hård, långvarig och elegant genomförd match.

*

Min egen boxning i ringen har gått mycket bra. Jag har haft fem matcher, varav jag vunnit 4 på poäng samt förlorat 1 på grund av att jag skadades i min vänstra axel och måste ge upp efter tredje ronden. Jag hade då lett alla tre ronderna.

Jag längtar trots allt litet smått hem, men har flera matcher bestämda, så att ännu måste jag stanna en tid.

Jag ber om mina hjärtliga hälsningar till alla Djurgårdare och tackar boxarna för deras goda arbete.

A. Weimark.

Fredriksstadsresan.

Torsdagen den 6, alltså Trettondagen, kl. 8,25 e. m. stego tre djurgårdare på Kristianiatåget för att deltaga i de internationella boxningstävlingarna i Norge. De tre djurgårdsgrabbarna voro D. Lindén, G. Bergman och O. Andrén. Vi lovade Skoglundh, vilken var nere vid Centralen för att ge oss lyckosparken, att vi skulle göra vårt bästa, och tummade på det, när vi »gätt ombord».

Kl. 1/28 f. m. voro vi i Charlottenberg, fortsatte till Kristiania och framkommo dit kl. 1/21. Där skulle vi åter byta tåg till Fredrikstad, men taget avgick först kl. 1/22 e. m. Vi hade en hel timma på oss och traskade omkring i Kristiania ett tag. Lindén hade varit där förut, så han tog en lov med oss runt till de mera sevärda delarna, dock ej längre än att vi skulle hinna med taget.

Fredagen den 7 kl. 4 e. m. ankommo vi så äntligen till Fredrikstad, där tävlingarna skulle hållas. Här blevo vi hjärtligt mottagna av tävlingsledarna, bl. a. av herr Ahrnesen (tävlingarnas pappa), som förresten hälsade till alla djurgårdare och särskilt till sin vän Skoglundh. Från stationen gingo vi direkt till Fredrikstads hotell, där alla boxarna bodde. Vi blevo genast anvisade det rum, vi skulle bebo. Därefter hölls middag för alla boxarna, varefter vi gingo ut i sällskap med danskarne Wulff och Pedersen, för att närmare bese byn; efter en halvtimme hade vi gått runt hela byn, större var den inte!

Lördagen den 8 började tävlingarna inför fullt hus. Jag inskränker mig till att beskriva djurgårdspojkarnas matcher. Vi börja med bantammatchen Andrén contra baggen Thoresen. Andrén vann flott på poäng efter en stilig genomförd match. Matchen mellan Bergman och Eriksen var mycket kort; på en minut var Eriksen groggy och gav upp. Det var hela djurgårdsarbetet den dagen.

Söndagens matcher gingo även inför fullt hus. Andréns match om första pris mot dansken Wulff var hård och vacker. Wulff vann mycket knappt. Andrén blev god tvåa.

Bergmans match om första pris mot baggen Karl Johansen var lika kort som lördagens; den varade knappt en rond, förrän Johansen gav upp. Bergman slog litet hårt kanske. Första pris!

Sedan ha vi Lindéns fina matcher mot Ohlson, Göteborg, och Sigvardsen, Norge. Sigvardsen var ej lätt tunkviktare just. Hans vikt var 97 kg.! Men det var så uppgjort, att den av Lindén eller Ohlson, som vann, skulle gå mot Sigvardsen, om ett extrapris. Lindén vann bägge matcherna överlägset. Han var för snabb för sina motståndare, både i sitt fotarbete och i sina slag. Fint gjort. Ett första pris till!

Prisutdelningen hölls omedelbart efter tävlingarnas slut; därefter följde stor middag på hotellet.

Måndagen den 10 kl. 1.40 e. m. avreste vi åter till Stockholm.

G. Bergman.

Svenska mästerskapen

stå nästan omedelbart för dörren.

Av den anledningen, som nämligen har till följd, att här måste tränas med allvar, men framför allt i lugn och ro, uppmanas djurgårdarna att inte, absolut inte, gå upp i klubblokalen på måndags- och onsdagskvällarna, under februari. Mästerskapsboxarna behöva de kvällarna för sig själva. Ni må förstå Ni andra, intresserade, att Ni göra våra representanter en stor, kamratlig tjänst med detta, en tjänst, som de alldeles säkert sätta värde på och uppskatta.

Till boxarna skulle jag vilja säga ett par ord. Visst gnisslar det litet med ordningen och redan uppe i Stadion. Och visst är det dåligt med en del grejor.

Men vi få det bättre. Och måste se bort från det just nu. Vi få tänka på sådant när vi kommit över de viktiga mästerskapen och endast ha att tänka på att låta vårsäsongen gå i ett behagligt tempo. I sommar börjar vi på ny kula och nästa höst skola vi sätta igång med särdeles precision. Och då är ju Weimark hemma.

Vi sätta kurs alltså direkt på mästerskapen nu i första hand, strunta i alla futiliteter för att ge oss katten på att ta igen det vi event. förlorat i idrottslig prestige.

Och jag kan inte tro annat än att de redan godkända deltagarna T. Bergman, O. Andrén, G. Bergman, E. Viktorin, O. Kjällander, G. Karlsson, D. Lindén och J. Pettersson redan beslutat sälja sig rätt dyrt.

Vi lyckönska alla till ett gott resultat å mästerskapen.

Brottning

En sektion som håller på att skapa sig stor popularitet.

Vår brottningssektionens styrelse. Det har länge varit ett svårlöst problem. Det har valts både ordförande och sekreterare många gånger med de allra ljusaste förhoppningar på att den och den sitter där nu, så nu skall det bli något utav! Och lika pessimistiskt mörkt har det åter blivit, då det visat sig att energin inte räckte längre än en vecka.

Och det fordras energi, och ett kolossalt intresse, för att vi skola kunna ha brottning kvar på programmet. Djurgården är, praktiskt taget, och har varit, den — ibland enda — förening, som burit upp brottningen i Stockholm. Alla andra föreningar ha inte vågat sig risken att starta, och vi äro fortfarande rätt ensamma häri.

Lyckligtvis ha vi i alla fall haft brottare, till vilka någon gång någon ny man slutit sig. Det har varit bärarna av de frejdade brottarnamn Svansson och Pettersson, som fått bära sektionens tunga och börda. Och det ha de gjort med heder. Och med så pass stor framgång, att vi fortfarande ha namn om oss som brottningsförening.

I höstas beslöto intresserade att på allvar sätta fart på åtminstone Djurgårdens brottning. Och så fick sektionen en styrelse.

Officiellt

Stadgeändring.

På grundval av beslut å allmänna sammanträdena den 9 och 29 december samt 7 januari, vilka beslut fattades med stadgeenlig majoritet, har f. o. m. 1 januari 1921 § 3 i föreningens stadgar mom. 1 följande lydelse:

»Hedersledamot är befriad från alla avgifter.

Varje manlig inträdessökande erlägger en inträdesavgift av två (2) kronor, som skall medfölja ansökan. Avslås inträdesansökan, återbetalas avgiften. Kvinnlig inträdessökande erlägger ingen inträdesavgift. För yngling under 17 år gäller denna inträdesavgift även som första årets avgift.

Aktiv manlig medlem erlägger till och med det år han fyller 17 år en årsavgift

Men det blev nu för en gångs skull en styrelse.

Som arbetade vädeliga, var intresserad, så att man avundades dem dess entusiasm. Och därför stå vi nu också helt plötsligt mitt uppe i en stark frammarsch.

Denna märkliga styrelse innesluter namnen, nämnda, dem själva till stor berömmelse och andra sektionensstyrelser till lystring: Östher, ordförande, rivande, energisk, intresserad, med ungdomlig entusiasm hängiven denna vackra, men tyvärr så vanlottade idrott; Lindqvist, sekreterare, lugn, saklig, vederhäftig, erfaren; Kjellström, arbetsam, kunnig och villig; Gottfrid Svansson, oldpappa, fackmannen och framför allt idrottsgrenens lidelsefullaste dyrkare. Ja, vilka är det mer. Sjunnesson, ny, men långt uppe i intresse för brottningen. Fler kan jag inte erinra mig just nu.

Det blev fart på sektionen. Redan äro inte mindre än fem träningstävlingar hållna, den sista av dessa offentligt, lagd som propagandatävling i Dragonkasernen inför ett stort, fruktansvärt intresserat publikum.

Uppslaget med denna sista tävling — att propagera för brottning samtidigt — är alldeles utmärkt och kommer att fortsättas.

Svenska mästerskapen gå i Eskilstuna. Där ha vi en chans nu, att ta priset för bästa förening. Inte sannt. Varför träningen bör bedrivas med ettrig envishet och energi. Inte nog med att vi kunna ta hem ett par mästerskap. Vi kunna även säkert placera en hel del andra på listan.

I nästa nummer kommer resultaten av poängtävlingarna och några ord om våra nya namn, som visat uppseendeväckande framsteg.

av tre (3) kr., därefter en årsavgift av åtta (8) kr.

Person, som inväljes mellan 1 oktober och 31 december samma år, är befriad från det löpande årets avgift.

Kvinnlig medlem erlägger en årsavgift av tre (3) kr.

Understödjande medlem erlägger en årsavgift av fem (5) kr.

Medlem, som på en gång erlägger femtio (50) kr., är ständigt medlem och för all framtid befriad från avgift. Medlem, som under tio år inbetalat sina avgifter, äger att mot erläggande av på en gång femton (15) kr. bli ständigt medlem.»

Från vad i sista stycket nämnes har Ö. S. rätt att under första halvåret bevilja dispens, så att medlem, ingången före 1 jan. 1921, kan erhålla ständigt medlemsskap mot kr. 30:—.

ÖVERSTYRELSEN.

Tack!

Till alla idrottskamrater, Styrelsen, Sällskapet Gamla Djurgårdare, Skidavdelningen, ävensom alla övriga medlemmar av Djurgården, som visat deltagande under min långvariga sjukdom, och för de gåvor jag emottagit, vill jag härmed framföra ett innerligt och hjärtligt tack.

Huddinge den 28/12 1920.

Med kamratlig hälsning

Oscar Bomgren.

Från idrottens fält.

I. Minnenas bevarare.

Jag sitter lättjefullt i en divan och har de bästa av mina många idrottsfotografier inom synhåll på väggen. Jag sitter nu oavlatligt och ser på dem, än på löparnas och än på fotbollspelarnas framfart. Och strax tycker jag mig försatt till självaste Stadion. Allt förefaller mig så verkligt.

Nu ser jag just hur Zander och Bolin spränga målsnöret på 1,000 m. vid amerikativlingarnas sensationella kamp hösten 1916. Bolin vinner knapp, hårfint som det heter, och överrumplar Zander i elfte timmen — ej ens $\frac{1}{10}$ sekund för tidigt; bådas tider noteras lika och lika med finnen Anttilas världsrekord. Bolin har förmågan att nästan behålla stilen vid mållinjen, då Zander däremot, fullkomligt slut, kastar tillbaka huvudet och »svävar» i mål; i detta ögonblick önskade »Z» förvisso, att han aldrig varit född (han ser nu mer död än levande ut, ja, på fotot).

Till höger har jag panoramat över Merediths 400 meters strid med Bolin, Melén och Sundblad. Fotot är från första kurvan, och samtliga »hänga ihop», alla med en mycket beslutsam min och Meredith »sju-mila-steg springande».

Mina andra tavlor från ifrågavarande Amerika-besök hänga i samlad grupp på den gröna tapeten. Och alla rymma inom sig minnesrika moment. Jag ser 200-meterslöpningsen, hur Murray vinner, »överlägset» och i god kondition, men i ful stil (han är nära att sparka sig i den s. k. baken med vänstra benet), hur Simpson och Rustad »sväva» på något avstånd, hur Ward flämtar och ej orkar längre, etc.

Mera stillsamt ter sig två andra »Amerika-foton» med gästerna för sig själva; det ena visar dem på träning i Stadion; man »leker» och drar på smilbandet. Det andra kortet förskriver sig från huvudlägret, d. ä. Strand Hotell, där de fem gentlemännen, arm i arm, paradera framför hotellkomplexet. — Det är nu mer än fyra sedan amerikanerna »hejade» i Stadion, men i dag som dag är förefaller mig nu deras visit här — vid en blick på tavlorna framför mig — »som något nyligen hänt». Samtidigt med att jag fäster blicken vid dessa foton, lever jag fullt med, känner lätt igen de sympatiska gästerna, ja, ser dem som voro de här nu...

En större tavla hänger mitt ibland alla. Och föreställer 1,500-metersloppet vid Svenska spelen 1916. I teten lägga vi märke till Zander och Melén, den senare friskt indianfärgad, jättelik. Bakom (Melén) skymtar Zander, energiskt filofoserande och med utmärkt ben- och armföring. Kvarnby-Svensson, Thorée och Hjelm äro även att räkna i det starka fältet.

En juniorlöppning återfinnes strax under det stora nyssnämnda 1,500-metersloppet; stilarna variera betydligt, och det hela verkar »havsigt», ofärdigt, om man så vill.

Hur Stadion ter sig en sommardag på förmiddagen, får jag en föreställning om, då jag tittar på fotot »Gubbens» träningsstund med numera välborne folkskolläraren Sture Lagerman. Tavlan säger liksom Hjertberg: »högt upp på få, lekande och lätt». Vilket mycket väl skulle kunna stå som motto i underkanten.

Jag kommer att tänka på våra många sprinters och har i samma ögonblick fint korn på de segriska Holmström, Södertälje-Larsson, Luther och Fabian Björck, broderligt förenade, arm i arm. Tavlan härrör från de vackra Svenska spelendagarna 1916. Idel solsken utbreder sig över de duktiga idrottsmännen, som, glada och belåtna, småle mot fotografen. Alldeles upp till denna tavla hänger »Gösse» Holmér, som är i färd med att kasta spjut i Stadion; han ser hemskt dyster och rekordinjagande ut — ja, lika allvarlig som då han författar sina epistlar för Idrottsbladet. — Gamle Svanberg är också med i denna minnsamling. Han löper på den antika Idrottsbanan, helt solo och på snöbeklädd mark. Han visar kraften av forna dagar och vill — på detta kort — helt säkert förbereda sig till kommande viktiga kraftmätningar. Bland »marathon-gubbarna» återfinnes naturligtvis också »våran» Wählin, mysande och strålande som alltid; en tavla av »hälsa, kraft och mod»!

Sällskapet Gamla Djurgårdare,

som har till ändamål att ideellt och ekonomiskt stödja D. I. F. och dess medlemmar samt inbördes verka för gott kamratskap, beder få fästa alla äldre djurgårdares uppmärksamhet på att medlemskap av sällskapet kan vinnas av dem, som hava fyllt 35 år och antingen sedan minst 15 år hava tillhört och som årligt betalade medlemmar fullgjort sina skyldigheter till D. I. F. eller sedan minst 10 år såsom ständiga medlemmar fullgjort sina skyldigheter till D. I. F.

Årsavgiften för ledamotskap av sällskapet utgör 10 kronor, men kan ständigt ledamotskap vinnas mot en avgift av 100 kronor en gång för alla.

Ansökan om medlemskap skall ske skriftligen före den 15 februari och adresseras till Harald Andrén, Västerlånggatan 52, Stockholm.

Så är jag plötsligt nere i Malmö vid Svenska mästerskapstävlingarna i allmän idrott 1916. Det är en större tavla med fem mindre, var för sig, fotografier. Jag ser idrottsmännen på Idrottsplatsen i Malmö, hur Bolin betraktar sin besegrare och tillika klubbkamrat Nils Georgii med avundsamma blickar, hur stockholmsdeltagarna (vid detta tillfälle) krossa Öresund med Köpenhamn som mål, hur »Gubben» paraderar framför ett monument i Kongens By, hur några av stockholmsdeltagarna svalka sig i Köpenhamns Simstadion etc., etc.

Jag har nu sett mig mått på allmän idrottstävlingar och väljer lite fotboll i stället. Tjocke Bergkvist, »polo-Berka», har blivit »knäppt» ute på Råsunda idrottsplats, då han ännu försvarade Örgrytes målbur; han tycks må bra. Några svenska mästerskapsmatcher går jag flyktigt förbi, dock läggande märke till en del välplacerade och »rykande» bollar. Knata, Köping, Wicksell och Nocke bl. a. äro i farten med. — Federationsmatcherna intressera mera; här har jag svenskar, danskar, norrmän och finnar i mångfald. Jag kan faktiskt höra, hur folket skrånar i Stadion! Hur folket skrånar (gillande) inför en av Knatas tricksfigurer!

Förvisso skulle en serie idrottsfotografi-tavlor väl vara på sin plats inom våra många idrottsklubbar — men i större utsträckning än vad nu i allmänhet är fallet. Icke endast klubblokaler skulle må gott därav, dess väggars upplåtande åt enkelt inramade idrottsfotografier, gamla och nya, minnande om spännande och vackra strider med bl. a. föreningens medlemmar som deltagare — lokalerna skulle vinna i hemtrevnad och komma medlemmarna att känna sig i den rätta miljön. Skulle ej dylika idrottsfotografier i någon mån kunna bidra till att stärka kamratandan inom föreningen?

Djurgårdaren tar med stor tacksamhet emot alla event. idrottsfotografibidrag — med eller utan ram! F. v. b. klubblokaler!

Jag har just nu varit och hälsat på en gammal bekant. Jag sade honom, att jag för en liten stund sedan var uppe i Stadion och såg några intressanta idrottstävlingar med både svenskar och utlänningar som deltagare. Mannen kände på min puls. Och kunde ej hålla sig för skratt. Då måste jag tala om för honom, att jag åsett tävlingarna hemma i mitt rum — i form av idrottsfotografitavlor på väggarna. Och han förstod. Samtidigt som han — spydigt — undrade, om jag hade några sensationella resultat att inrapportera...

C'est moi.

Ö. S. har varit av den uppfattningen att jag bör kvarsitta på redaktörsstolen och har haft den älskvärdheten att återvälja mig även för detta år. Jag tar det, som bevis på förtroende och skulle känna mig lycklig om även medlemsbladets läsare hyste den känslan emot mig i mitt arbete. Som då skulle bli det lättaste av alla.

*

Jag har åtagit mig tills vidare redaktionen. Det finns en risk — numera — med att ha mig som redaktör: bladet har fått en benägenhet att bli försenat. Se bara på detta nummer. Det kommer Er i händerna en bit in i februari i stället för i mitten på januari. Naturligtvis är det fel. Betydligt. Men jag måste bli trodd, när jag förklarar anledningen vara mitt kolossalt ökade »civila» arbete. Som måst uttränga allt idrottsligt arbete utom sekreterareskapet i Djurgården och redaktörsskapet i Djurgårdaren, båda posterna för mer än förbundsbefattningar, uppseendeväckande tidningsartiklar och officiell berömmelse.

*

Tidningen kommer att bli, som den är, men jag skall försöka få fram den litet tidigare i månaderna. Men dess innehåll skulle förtjäna betydligt genom att flera medlemmar medarbetade. Se på detta nummer, så omväxlande det är. Och så komma vi varandra närmare, få tidningen till ett hela föreningens språkrör, en medlemmarnas talman.

Ja, hjälpas vi åt, så går det bra! Det må vara hela talets korta mening. Och hjälpas vi åt i enighet och samförstånd, så finns det inga hinder alls.

*

Måhända blir tonen sträng litet oftare än förr. Det finns företeelser inom föreningen, som behöver ventileras. Det börjar växa ut annat än friska skott på eken! Det håller på att bildas stater i staten, och jag måste tillåtas syna i sömmarna ting, som kunna maskäta den friska föreningen.

Det skulle också vara rätt intressant om medarbetarna inte bara skrevo referat. Utan artiklar i olika idrottsämnen. Jag tycker det är alldeles onödigt att låta mig slita ensam spalt upp och spalt ned. Tiden räcker inte till att utarbeta mera bärande artiklar. Och så fattas det uppslag också. Kanske många gånger, och i en sådan situation skulle bara ett ord av någon initiativrik medlem kunna rädda ett helt nummer och lyfta upp det till en högre nivå.

Alltså: i tecknet Djurgårdens ve och väl mot inbördes upplösning skall Djurgårdaren 1921 utkomma.

Redaktören.

Ordet fritt

”Mångsyssleri.”

— Genmäle —

Karl Sundholm har upptäckt roten till D. I. F:s så plötsligt iråkade vanrykte som tävlingsarrangör. Mångsyssleri med för många idrottsgrenar är orsaken, tilliga med reklam och bluffreklam. Men vem är det egentligen som närmast bör känna sig berörd av hans »vi». Jo, enl. min mening, styrelsen själv. Vad är en överstyrelse till för, om inte att kontrollera underavdelningarna, och utan slapphet på högsta håll hade aldrig den så mycket utskrikna skandalen behövt inträffa. Någon i Ö. S. måste väl i all världen stå som ansvarig i sista hand för alla större tävlingsarrangemang. Om inte annat så har väl ekonomiseringen av dessa en del att betyda, och kassören kan väl inte stå alldeles utanför. Eller är det kutym att Ö. S. ger undersektionerna fullkomligt fria tyglar? »Ö. S.-medlemmarna kunna inte räkna till överallt», nå det skall Gud veta. Vice ordf. och sekreteraren är vanligtvis de enda styrelsemedlemmarna på sammanträdena, och när intresset på högsta ort är sådant, hur skall man då kunna åstadkomma lämpliga personer för undersektionerna. Men vad är det för prat att det nödvändigt skall spricka för det föreningen odlar flera idrottsgrenar? Ty detta är inget utslag av högfärd, det är den sunda tävlingslusten i den verkliga idrottsandan som obevekligt bryter nya banor och utvecklar sig efter tidens krav. Det är ett bevis på livskraft och styrka att en förening har många grenar på sitt program, naturligtvis sådana som något så när kunna trivas under samma tak. Att t. ex. Djurgården skryter lite för mycket om »Olympialagets stomme», som ju långt ifrån besitter den omtalade »Djurgårdska segerviljan och plikt känslan», men tack vare en viss tur gjort en skaplig säsong, är en D. I. F:are inte villig att rubricera som högfärd. Man grämer sig många gånger, men man är alltid färdig att skryta över sin förening, ty man hoppas och vill, att den alltid skall vara värst. Och den där bluffreklamen, var såg ni den? Att en

förening stolt nämner sina bästa namn före en tävling är som det skall vara och utan pressreklam ingen popularitet. Jag för min del tycker att reklamen varit något så när på sista tiden, inte ett uns för mycket; förr i tiden var den urusel.

Det värsta av allt är att blåsa upp det lilla missödet till för stora proportioner; frågan är väl om funktionärerna äro ensamma om skulden. Att dessa i god tro gå och anmäla sina bästa män, i detta fall vältränade och tävlingsvana boxare, till en länge utlyst klubbmatch är väl inte så underligt, det är ju gammal kutym, och jag tycker det skulle vara solklart att hjältarna beredvilligt och med glädje åtagit sig att föra föreningens färger, även om de blivit något sent underrättade. Pojkar med ruter i skulle först och främst försvarat föreningens heder och sedan i andra rummet »knocked out» de felande. Men boxarna gav föreningen tusan. Efter den betan är det inte underligt om allmänheten talar ringaktande om pojkar, ty något hjältemod ha de inte yisat. Men att det »reklamerats mera för dem mer än de kunnat stå för, och bluffreklamerats» måste man bestrida. När det gäller föreningsäran sätter man inte ljuset under skäppan. Är det något som det reklamerats för mycket med så är det idrottsplatsen vid Traneberg, det mest dödfödda av alla Djurgårdsföretag, ty att den avkroken i träningsavseende, för att tala med Backman, »inte är värd en flaska dreck», tänker jag att de flesta D. I. F:are skriver under på.

Om nu Sundholm och flera med honom vilja sluta föreningen inom ett skal och begränsa verksamheten till de gamla kapphästarna skidor, fotboll och skytte t. ex., så är detta detsamma som att sakta men säkert föra våra färger till förintelse och glömska. Allting i senare tidens idrottsliv bekräftar att så länge en förening kan föra sina färger med glans i alla moderna idrottsgrenar är den mäktigt och erkänd, men så snart förslappningen börjar på ett par ställen, ramlar osvikligt den stolta byggnad som entusiasm och segervilja byggt upp under en kort glansperiod.

Styrelsen borde vara den första att inse detta. D. I. F. har tack vare sin fotboll och vinteridrott länge hållit sig i främsta rummet, men på senare år ha en hel del populära idrotter totalt försumrats exempelvis allmän idrott med propagandalöppningarna som äro så populära bland andra föreningar, bandy m. m. Under 1920 tyckte man sig märka en uppräckning i flera avseenden och började hoppas på en Djurgårdsrenässans, och så ser man strax att styrelsen kapitulerar och erkänner sin oförmåga att klara hyskan, på grund av »mångsyssleri».

Nu skulle jag till sist kunna säga att sådan ledningen är sådan blir medlemsstocken. Man beklagar att under förra året 100-tal av medlemmarna inte fullgjorde sin skyldighet till föreningen. Och detta under ett år då de flesta idrottsföreningar i Stockholm kunde skryta med att varenda en av deras män hade erlagt sin avgift. Man måste beundra den viljekraft dessa unga föreningar Göta, Linnéa, Hellas, Kronoberg m. fl. lägga i dagen då det gäller äran.

FÖRSÄKRINGS-KOMPANIET.

Generalagentur för

— HANSA —

Hamngat. 13, 2 tr.

R. T. 31550 - A. T. 1019

Förmedlar alla slag
av försäkringar

Ombud i D. I. F.: C. G. SWANBERG

Men denna beslutsamhet, energi och segervilja måste komma från toppen, från de högsta ledarna, som måste befinna sig mitt ibland, eller i spetsen för kämparna.

Då spricker det inte.

H. H.

— Redaktionellt —

Signaturen skall ha tack för det temperamentsfulla inlägget. Det vittnar om intresse för föreningen, dess liv och låtande. Men han måste tillåta mig några beriktiganden.

Först gäller det den fatala »boxningshistorien». Den är slutförd nu! Inte sant. Och den är slutförd på ett fullt riktigt sätt det vet jag såsom medanklagad och medstraffad. Och slutförd till de aktiva boxarnas fullständiga frikännande.

Ö. S. får påskrivet av signaturen för intresse. Signaturen tar fel härvidlag. Vi ha inte på lång tid haft en så arbetsam Ö. S. som nu. Det är inget tvivel om det. En annan sak är, att de uppgifter, som ligga för Ö. S:s behandling, äro så stora, att de ännu verka olösta. Men de skola bli lösta. Säkert. Även, och framför allt, Tranebergsfrågan. Lita på det, ty det finns folk, som givit sig tusan på det.

Signaturen har även ett par glatta lag över åt »vanskötseln» av ett par sektioner. Även i dessa saker skjuter han i någon mån över målet. Bandyidrotten ligger inte nere hos oss. Det arbetas tvärtom nu med åtminstone någon avsikt: att börja från början med nytt, friskt blod, för att få fram ett homogent lag utan stjärnor men med elva unga, entusiastiska pojkar, som redan tidigt komma ihop och lära sig hålla ihop och »gilla» varandra och att höra ihop. Som i Linnéas lag. Och i Götas.

Och samma är förhållandet inom allmän idrott: vi be inte »stjärnor» och andra föreningars medlemmar representera oss utan skola dra upp en ny trupp inom föreningen. Därmed började vi med omisstyddbar framgång förra året och skola inte underlåta att med stor omsorg den kommande sommaren sköta vår ungdomsavdelning.

Och så till slut ännu en sak. Som alltid varit vår förenings, om man så vill kalla det, svaghet: vi ha haft ont om medlemmar, som kunnat hjälpa till som styrelsemedlemmar, funktionärer, som ledare. Och först nu börja vi få våra sektionsstyrelser ordentligt samman-satta. Hur skulle signaturen själv ställa sig vid t. ex. en förfrågan, om att hugga i vid något tillfälle.

Annars är insändaren, som sagt, uppfriskande, misstagen däri till trots.

Ala.

Bandy

Bandysektionen valde på ett sammanträde någon gång förra året sin ordförande K. Widgren och till sekreterare R. Rosberg. Övriga ledamöter blevo resp. lags kaptener. Sammanträdet beslöt, att i likhet med föregående år hålla tre lag; A-laget i Svenska mästerskapet och distriktet, B-laget i pokalserien och juniorlaget i juniorserien. Sedermera visade det sig emellertid att varken Melcher eller Empa Eriksson ämnade spela för oss och då K. G. Arnö i våras fått ett ben avkört och Fred. Skoglund rest till Frankrike, fick vi slå tanken på mästerskapen ur hägen och hålla oss endast till pokal- och juniorserierna, vilket också vann Överstyrelsens fulla gillande. Herr Widgren avsåg sig sedermera, på grund av bristande tid, ordförandeskapet i sektionen och valdes på ett senare sammanträde Edwin Sundberg. På samma sammanträde fann också sekreteraren för gott att avsäga sig, inte på grund av bristande tid, herr Rosberg tillhör ledighetskommittén, utan av andra orsaker och fick Georg Nilsson nöjet efterträda honom.

Det har varit dåligt med träningen i år. Överstyrelsen beviljade som vanligt träningsstider å Östermalms idrottsplats. Men som banan på grund av töväder ej hållits öppen, så var man ju inte hjälpt för det. A-laget har dock varit i farten två gånger i år. Första gången på Kyrkviken mot Lidingö Idrottsförening, då det visserligen blev smörj med 4—3, men laget lovade dock en hel del. Andra gången var i pokalserien mot Reymersholm, då pojkarna visserligen vunno, men spelade betydligt sämre än matchen förut. Resultatet blev 3—2 efter att Djurgården haft ledningen med 3—0 till mitten av andra halvtid, då Birger Karlsson fick en skridsko i vaden och måste lämna planen för återstoden av matchen. Vi väntade oss naturligtvis något extra, när början var så bra, men det var den gamla historien redan i fjol. Vi få se vad träning kan göra på det laget.

Juniorlaget ser på papperet fruktansvärt starkt ut och forwardskedjan, med Lagerstedt, Heumann, Thunström, Agge

och Nordberg, tycker man skulle få vilket försvar som helst att kapitulera, men vi profeterade i fjol, så vi få väl nu nöja oss att hoppas, att det inte sviker våra förväntningar.

Ni w d e.

Juniorerna— Strängnäs-Kamraternas B-lag 2—5.

Rubricerade match gick av stapeln i Strängnäs tack vare dir. Hellbergs hjälp. På morgonen voro 11 välväxta juniorer & »Världens största & längsta» nere vid Centralen för att begiva sig till Strängnäs.

Vid stationen mottogos vi av »Stallarholmens stolthet» alias djurgårdaren Alf Karlsson och Dohlwitz j:or. Vid tiden för matchens början var banan kantad av en intresserad publik, som uppgick till c:a 150 personer.

Lagets uppställning var från mål till vänsterytter: G. Robertsson; B. Daniels-son, G. Nilsson; E. Nilsson, S. Nilsson, S. Hedblad; N. Nordberg, A. Haglund, O. Thunström, K. Heumann, G. Lagerstedt. Ledare: I. Andersson.

Strängnäspojkarne, som voro på sin mammas gata, satte genast från början god fart och forcerade sig i första min. till flera hörnor, som dock gävo negativt resultat. Strängnäs-kedjan gick fram fint, men det blev för mycket onödiga passningar för att mål skulle bli följden. Men efter 12 minuters spel klämdes A. Ericson in kulan och domaren kunde notera första strecket för Strängnäs.

Spelet började nu att jämna ut sig, och efter ett par generalmissar i Strängnäs-försvaret, höllo vi på att resultera. Strängnäs' forwards försök att öka på ledningen strandade på vårt stabila och välspelade försvar. Efter ett anfall befann sig plötsligt Heumann ensam med bollen framför Strängnäs' målmånen, men denne räddade situationen till hörna. Hörnan lades upp och Heumann nätade ögonblickligen, och därmed var resultatet lika. Under resten av halvtiden hände intet märkvärdigt trots att vi pressade så att strängnäs-försvaret hade det åtskilligt hett om öronen. Halvtid ingick med 1—1.

Andra halvtid började rätt trevande med våra pojkar som det bättre laget. Efter ett tiotal min. spelade Strängnäs' h. y. fri och bar iväg ner åt vårt mål, där han med ett välriktat skott placerade bollen på rätt ställe. Strängnäs' center lyckades dock vid tvenne tillfällen snuva Fiske med ett par bra skott, så att resultatet 20 min. före full tid var 4—1. Agge, som fick bollen på högersidan, snuvade elegant Strängnäs' centerhalva, åkte ut på vänstersidan och sköt direkt i mål. Ännu en bra stund fortsatte vi offensiven utan annat resultat än ett par hörnor. I stället kom Strängnäs' v. y. fri genom ett snyggt anfall och ökade på försprånget till 5—2, vilket sedan stod sig speltiden ut trots att vi gjorde många ansträngningar för att reducera. Full tid 5—2.

Gott gry finnes hos vårt juniorlag, och väl det, ty till nästa vinter behöver nog A-laget några ersättare.

Röde Bill.

Till

**SÖDERBERGS
KONDITORI**

HAMNG. 36, BIRGERJARLSG. 3

skall man gå o. frukostera,
luncha o. supera.
Där är treffligt, gott o. billigt

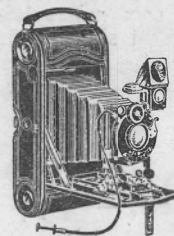
FRANS SVANSTRÖM & Co.
PAPPERSHANDELSAKTIEBOLAG

Detaljaffärer

Myntgatan 1 Drottninggatan 6
Norrmalmstorg 1 Södermalmstorg 8
Jakobstorg Handverkareg. 8.

Rit- & Skrivmaterial

**IDROTTS-
MANNEN**

**KÖPER SIN
KAMERA**

OCH ÖVRIGA UTRUSTNING, SAMT LÅTER
FRAMKALLA, KOPIERA OCH FÖRSTORA
SINA BILDER HOS

A.-B. Hasselblad-Scholander
HAMNGATAN 16.

LANGBORG'S

5 Birger Jarlsgatan 5.

Förnämsta inköpskälla för all
slags förstklassig Sportmaterial

Gummiskor, Spikskor, Fotbollsskor.

Hovjuvelerare

HALLBERG

Stockholm - Drottninggatan 6

MALMÖ, ESKILSTUNA,
SUNDSVALL, ÖREBRO,
SKÖVDE, KARLSHAMN,
JÖNKÖPING, UPPSALA,
GÖTEBORG.

VID MÅLET

för erhållande av förstklassiga Artiklar till
**VINTERSPORT, BOXNING,
FISKE, JAKT och SKYTTE**

är Ni först då de inköpas hos

Mauritz Widforss' H.-A.-B.

— Kungl. Hovleverantör —

Klarabergsgat. 31, Drottninggat. 88, Götgat. 11

Fullständig uppsättning

av

Idrottsredskap & Fotbolltillbehör

hos

**Bröderna Sandströms
Sportaffär.**

BIRGER JARLSGATAN 23.

NÄRA STUREPLAN

ARTIKLAR

för

Vinter- & Sommar-
sport, Boxning,
Gymnastik m. m.

**A. WEIMARKS
SPORTMAGASIN**

3 Storkyrkobrinken 3.